

Some reviews:

KRENG – "L'autopsie phénoménale de Dieu"

(2009, Miasmah records)

Title: **Review: KRENG - L'autopsie phénoménale de Dieu**

Source: **Pitchfork.com**
<http://pitchfork.com/reviews/albums/13392-lautopsie-phenomenale-de-dieu>

Author: *Jayson Greene*

Publication date: *27. August 2009*

Over the past few years, the small Norwegian label Miasmah Records has been heroically doing its part to make the world a slightly darker, lonelier place with a steady stream of majestically bleak ambient classical releases, some inspired by the frozen polar climes. Last year's *Treny*, by the Polish producer Michal Jacaszek, was a funereal wash of chamber strings and electronics, but it scans as harmlessly pretty next to Kreng's seriously nasty *L'Autopsie Phénoménale De Dieu*. **The debut by the Belgian artist Pepijn Caudron, *L'Autopsie* is a harrowing bad trip of a record, a malevolent wisp of low drones, eerie, high whines, and disquieting found-sound samples.** If that doesn't sound like quite the right soundtrack for your soul-wiltingly hot late August-- well, maybe keep it in mind for late February, when the ground is the same pallid color as the sky. You'll need this sort of thing then.

"Na De Sex" opens the proceedings on a deceptively peaceful note, a piano tumbling its way down the only major scale you will hear for the rest of the album. Then, an ominous tritone-- bowed on one violin and plucked on another-- intrudes, and from that point forward, the lights shut off completely. Except for a mournful little gypsy violin figure that pops up briefly on "Caliban," *L'Autopsie* dispenses completely with *Treny*'s weeping string arrangements. The sonic landscape here is arid, even desolate: a single violin whispers a high harmonic; a muted trumpet bleats feebly; a brushed snare rasps like sandpaper. The instruments are separated by yawning caverns of blank space, and the effect is not dissimilar to a Webern miniature, where the silences grow so immense that you begin to be aware of your own heartbeat.

To raise hackles higher, Caudron scatters a mix of deeply disturbing sound samples throughout, ranging from muffled screams and dialogue sampled from old horror movies ("Why don't you turn back into a cat?" a man inquires at one point. "I liked you better that way") to rodent-like squeaking noises, to-- most upsetting of all-- the sound of a young woman sobbing quietly while Chopin's mournful Prelude No. 20 in C minor plays in the foreground. On "Slaapliedje", children whisper horrible, ghostly sounds into your ear. Wobbly old recordings of opera sopranos spin in a back room somewhere, furthering the creep factor.

With such a haunted-house ambience, it takes awhile before you notice that Caudron actually uses a wide range of instrumentation on *L'Autopsie*, including cello, bassoon, and accordion. He seems to operate on the principle, however, that if the instrument can't be shrunk down teeny-tiny and made to emulate a creaking door, then it goes out the window. There are some glowing piano passages that recall Satie, and some vaguely tribal bangs and clonks in the percussion that summon the spirit of

Harry Partch, but mostly, *L'Autopsie* belongs to its own genre, ready-made to soundtrack upcoming David Lynch films or avant-garde theater productions (not coincidentally, the surrealist theater troupe Abbatoir Fermé has used Kreng's music for some of its productions). **Hovering like a unshakeable doubt or a 3 a.m. bout of existential dread, *L'Autopsie* is brilliantly sinister mood music; put it on in the background and it will surely make whatever task you are engaged in at least 30% more evil.**

Title: **EEN GODDELIJK KRENG**

Source: *Rekto-verso*, no.38

Author: Roderik Six

Publication date: November 2009

Niets leuker dan muziekniches op het web: dé schuilplaats tegen de dagelijkse muzikale tsunami. Zo stotten we op Boomkat, een prima Britse site, ineens op een machtige plaat vol Nederlandstalige titels. Ze laat geen oor veilig voor je eigen duistere verbeelding.

Moderne klassieke muziek is aan een bescheiden opmars bezig. Het genre, dat – zonder beats – een brug slaat tussen de avantgarde electronica-beweging en klassieke minimalisten als Steve Reich en Arvo Pärt, is de kinderziektes ontgroeid. Het heeft zich finaal ontworsteld aan de ijle postrock en de doelloze ambient. Daarvan getuigen een reeks kwaliteitsvolle releases en goed uitgebouwde labels, zoals Type, Touch en 12K.

Met de befaamde Britse muzieksite Boomkat (www.boomkat.com), goed voor alles wat naar underground en indie ruikt, beschikken die labels ook nog eens over een degelijk distributiekanaal. Het is er goed toeven. In de lente werd op de site een nieuwe debutant aangekondigd bij het toonaangevende Noorse Miasmah label, geleid door Erik Skodvin – zelf als muzikant werkzaam onder de naam Svarte Greiner en Deaf Center. De nieuwkomer heet Kreng.

Zijn eerste fysieke release (een prachtig uitgegeven groene vinylplaat) luistert naar de barokke titel *L'Autopsie Phénoménale De Dieu*. Een flink schimmig opschrift, maar tracks als 'Miranda's onrustige slaap', 'Nerveuze man' of 'Het wordt ouder' klinken verdacht vaderlands. Na enig speurwerk blijkt Kreng het muzikale visitekaartje van Antwerpenaar Pepijn Caudron, vooral bekend voor zijn soundscapes bij theatergroep Abbatoir Fermé. Eerder bracht hij al twee ep's uit, *Zomer* en *Pleiades*, beide enkel digitaal beschikbaar en gratis te downloaden via zijn myspace-pagina. Deze heuse plaat bundelt vooral nummers voor het illustere Mechelse gezelschap, dit jaar trouwens precies tien jaar oud. Maar werkt de muziek van Kreng ook los van de Bühne?

HERFST EN HUMOR

Dat *L'Autopsie Phénoménale De Dieu* een donker werkstuk is geworden, hoeft niet te verrassen.

De plaat onthaalt je in een troosteloos ondermaanse, een postapocalyptische wereld vol gejammer en geweeklaag. Aanvankelijk is de sfeer vooral melancholisch. Kreng roept beelden op van vervallen

jazzclubs waar de vergane glorie van de muren bladdert, van tweedehands nachtelijke zonde, van lege straten met op een hoek een uitgerangeerde soprane die een dode god aanroept. *Meisje In De Auto* zorgt voor het eerste echte kippenvelmoment. Indringende piano-aanslagen van Chopin wisselen af met het snikken van een meisje dat een ijzingwekkend 'sorry' uit haar strot wringt. Vrolijk is anders. Maar lome jazzritmes en af en toe een menselijke stem houden Prometheus' vuurtje smeulend.

Halverwege zakt het tempo en wordt de toon meer minimalistisch, wat de suggestieve dreiging alleen maar ten goede komt. In 'Transmutation Device' beroert het monster van Frankenstein aarzelend de piano van zijn schepper terwijl ratten in de klankkast de snaren doorknagen. Dit soort passages voeren de gedachten naar de uitgave *Knive* van platenbaas Svarte Greiner, maar ze zijn warmer en broeieriger. Tot achteraan op *L'Autopsie Phénoménale De Dieu* de grimmigheid weer toeneemt. Donkere, langgerekte drones met hees gefluister en zelfs kerkklokken op de achtergrond herinneren spontaan aan Xela. Ook diens *In Bocca al Lupo* katapulteerde je terug naar de Middeleeuwse heksenvervolgingen. De coherente opbouw en ontwikkeling van de muziek op de plaat getuigen van het kritische vermogen van Caudron. Hij maakte een strenge selectie uit zijn oeuvre. Sommige stukken plukte hij van de oudere ep's, om ze te herwerken en vlot binnen het nieuwe geheel te passen. Moeiteloos weet Kreng zo het soundtrack-gevoel te overstijgen, en van de plaat veel meer te maken dan een bonus bij de verjaardag van Abattoir Fermé.

Wat je te horen krijgt, is **een volwaardig en organisch geheel, drijvend op Caudrons talent als samplekunstenaar. En dat niet alleen. Kreng doet iets met het héle genre van modern klassiek.** Waar dat al te vaak teert op het bitter ernstige wintergevoel, introduceert *L'Autopsie Phénoménale De Dieu* een herfstige warmte  n humor. Hoe duister de plaat ook klinkt, de samples uit kitscherige b-films en horror-verhikels doen je glimlachen. Daarin ligt het ook verschil met gelijkaardige uitgaven van pakweg The Caretaker, van wie de cinematografisch geinspireerde muziek vaak te beladen overkomt. Kreng daarentegen is **zo'n muzikaal buitenbeentje dat de potentiële inteelt en gestage ondergang van elke niche tegenwerkt. Hij boort met dit debuut de kracht van de hele Modern Classical-beweging aan: uiterst suggestieve muziek met een intellectueel en technisch onderbouwd denkkader, waarbinnen de fantasie van de luisteraar maximaal geprikkeld wordt. Onwillekeurig roepen zijn nummers epische beelden op, landschappen uit onbestaande documentaires, bevreemdende scènes van een andere wereld. Dat evocatieve vermogen, die drang naar schoonheid, is de kracht van grote kunst in het algemeen.**

Title: **Review: KRENG - *L'autopsie phénoménale de Dieu***

Source: Mapsadaisical, found sounds for lost minds
<http://mapsadaisical.wordpress.com/2009/06>

Publication date: 3. June 2009

Oh come on, just look at that title: could this have been released on anything other than Miasmah? Certainly not with that cover, a wisp of green smoke picked out by the faintest beam of light, like moonlight sneaking in through the roof of an underground tomb. **With the extraordinarily-titled, beautifully-packaged and exquisitely-realised *L'Autopsie Phénoménale De Dieu*, Erik Skodvin's Miasmah label reaches the tenth in its series of quasi-classical, spooked-electronic and jaw-dropping masterworks.**

Kreng is Belgian Pepijn Caudron, who provides the strings and battery of found sounds, supplemented on this release by a pianist (Satie-esque flickers and prepared sounds) and percussionist (ominously ticking rhythms, hellish kettle drum), ghostly voices and weeping women (this was never going to be an easy listen, was it?). He works closely with the theatre company Abbatoir Fermé, which explains the dark and twisted theatricality on show here. At times this sounds like Ennio Morricone or Bernard Herrmann scoring a horror movie directed by David Lynch; on other occasions it heads even further out into the avant-classical territory of a Ligeti or Grisey. Three pieces are knitted together into the brooding "Suite Voor Scenes Met Mist", a nightmarish, brass-bottomed, clanking crackle which slowly dissolves to leave solo violin. Mixed in with the album's black rumble are disturbing vocal samples: a man accuses a woman of being the devil (to be fair to him, she probably was), a blues singer wails "oh lord!", and that woman weeps...it all adds up to something that will leave hideous, slow-healing scars in your mind.

***L'Autopsie Phénoménale De Dieu* est un début phénoménale. You'll probably tell me that I've said this 9 times before, but this latest release on Miasmah may well be their best yet.**

Listen to some clips on the Miasmah website if you aren't convinced. The gorgeous green vinyl edition is out now (and sold out now, most likely); a CD version is released on 22 June. Check Boomkat for a copy.

Title: **Review: KRENG - *L'autopsie phénoménale de Dieu***

Source: Gonzo (circus), magazine

Author: (pds)

Publication date: 5. September 2009

Het heeft lang geduurd, de klok tikte en de kerktoren sloeg halfzeven, maar met Kreng heeft deze vlakke aan de Noordzee de evenknie van Machinefabriek gevonden. **Pepijn Caudron** heet de zoon van God en net als Rutger Zuydervelt beheerst hij de kunde om de titels van zijn nummers het aura van een fabel mee te geven. 'Miranda's Onrustige Slaap', 'Nerveuze Man' of 'Na De Sex'. Alle macht aan de verbeelding en aan het vakmanschap. Caudron heeft een druk palmares op zijn naam staan. Als acteur maakte hij de laatste jaren furore en als muzikant levert hij met '*L'Autopsie Phénoménale De Dieu*' een overtuigend debuut af op Miasmah. Een keurmerk van goede smaak.

'*L'Autopsie ...*' is een verzamelplaat die er geen is. Caudron bracht de muziek die hij maakte voor diverse theaterproducties samen en wist ze te versmelten tot **een verbluffend coherent geheel. Met enkel een sampler, een rijk gevulde platenkast en tonnen creativiteit zorgt de Antwerpenaar voor één van de revelaties van 2009.** Caudron flirt met de stilte, zijn eeuwige minnares zo lijkt het wel, pikt ideeën uit de soundscores van vergeten meesterwerken – 'Kolussus' is veertig jaar film noir gebald in vier minuten – pastorale free jazz en drones die hij fileert en verknijpt.

Het is hoogseizoen. Dit land is in crisis, er is een lichtpunt aan de horizon. Ik loop over van weemoed en ben vol van bewondering.

Title: **Review: KRENG - L'autopsie phénoménale de Dieu**

Source: Caleidoscoop, muziek der verbeelding
www.subjectivisten.nl

Author: Jan-Willem Broek

Publication date: 3. June 2009

Bij het fantastische, anders kan ik het niet omschrijven, label Miasmah duiken de meest interessante acts op die allen in de neoklassiek met elektronica hoek zitten. Toch is geen van de labelgenoten gelijk aan elkaar. Labelbaas Erik Skodvin, zelf ook een begenadigd muzikant in Deaf Center en Svarte Greiner, heeft een uitstekende neus om nieuw talent aan te boren uit heel Europa. Encre (Frankrijk), Jasper TX (Zweden), Jacaszek (Polen), Gultskra Artikler (Rusland), Greg Haines (Engeland, nu Duitsland), Elegi (Noorwegen) en oké één Amerikaan, met dan weer de Italiaanse naam Rafael Anton Irisarri. De crème de la crème van de nieuwe generatie experimentele melancholici.

Nu is er de Belg Pepijn Caudron bij, die zich als muzikant liever **Kreng** noemt. Hij heeft, na jaren al voor diverse producties muziek te hebben gemaakt, zijn debuut *L'Autospie Phénoménale De Dieu* uitgebracht. Het Antwerpse project heeft zich ontwikkeld van een ruwe sampleband pur sang waar freejazz, improvisaties, elektronica, modern klassiek en veldopnames elkaar ontmoeten tot een meer filmische variant daarvan, die zich al voor diverse theaterproducties heeft geleend. Het is resultaat omvat **een beklemmende, tot de verbeelding sprekende en steeds variërende mix van jazz, veldopnames, drones, dark ambient, modern klassiek en elektronica**. De ene keer meer de klassieke kant op en op andere momenten meer de duistere experimentele hoek in. Door de muziek klinken ook geluiden van een piano, trompet, tribaal roffelende percussie en prachtige vocale effecten. De stemmen zijn dikwijls spookachtig en lijken uit een ver verleden te komen, terwijl er daarnaast ook sopraanstemmen te horen zijn die vanuit de diepe oceaan naar de oppervlakte lijken te borrelen. Het geluid heeft een enorme impact, het knijpt je samen, jaagt angst aan, zet je op de punt van je stoel, sleurt je mee op een bloedstollende trip en gooit je dan nietsvermoedend in een weldadig bad van onaardse, ongrijpbare schoonheid. Van spookhuis tot theaterzaal, Kreng doet het allemaal. De band heeft een totaal eigen geluid, maar om een indruk te krijgen moet je denken aan een fijn versneden en steeds afwisselende stampot denken van The Caretaker, Amon Tobin, Tied + Tickled Trio, Xela, Jasper TX, Human Greed, Omala, Bohren & Der Club Of Gore, Deathprod, Elegi, Gultskra Artikler, Library Tapes, Peter Broderick, Murcof, György Ligeti, Henryk Górecki en Arvo Pärt. **Een meesterlijk en fenomenaal debuut!**

Title: **Review: KRENG - L'autopsie phénoménale de Dieu**

Source: [The milkfactory.co.uk](http://pitchfork.com/reviews/albums/13392-lautopsie-phenomenale-de-dieu)
<http://pitchfork.com/reviews/albums/13392-lautopsie-phenomenale-de-dieu>

Publication date: 10. July 2009

Miasmah's ill and sombre hinterlands welcome their latest dweller in Belgian artist Pepijn Caudron. When he started as Kreng some years ago, Caudron's work was entirely sample-based, his music borrowing from classical, jazz, electronica or improvisation. Over the years, Caudron developed a more cinematic feel to his work, leading him to work on soundtracks for films and theatre, and in particular with a company named Abattoir Fermé, based in Mechelen, half way between Brussels and Antwerp, where Caudron resides. While he is credited with a number of original pieces for both film and theatre, the ambitiously titled *L'Autopsie Phénoménale De Dieu* is his first official release, and follows a couple of digital EPs.

Dark, haunting and unsettling, this album is undeniably at home on Erik Skodvin's Miasmah, yet its theatricality gives it a certain grandeur that is new to the label. Caudron weaves orchestral sections, odd snippets of film dialogues, prepared instruments and found sounds into a tense and epic soundtrack which is in turn haunting, beautiful, awkward, enigmatic or surreal. Voices often betray terror or sadness, melodies are voluntarily deconstructed or repetitive, sounds are inflicted in salves, to create complete sensory overload.

While Pepijn Caudron plays most of the instruments here, he occasional gets a helping hand from Frederik Van De Moortel (sounds), Eric Thielemans (percussions) and Jeremy Calbert (piano) to create extra layers and accentuate the gloomy nature of the record. Due to how *L'Autopsie Phénoménale* is conceived, it is difficult to isolate any particular moment. Instead, this record seems to go through various phases, from the relatively serene *Nar De Sex* and *Tinseltown* to the more tortured *Kolossus* or *In De Bern (Part 3)* or *Het Wordt Ouder*, which signals a further descent into a murky world where titles such as *Transmutation Device*, *Aspyxia*, *Vomitor* and *Mythobarbital* all seemingly refer to a murder in progress, while the music takes on a much more mournful tone. From there on, Caudron deals primarily with drones, heavy bombs dropped on the last section of the record, until the closing *Merope* finally brings a slightly lighter note, as to facilitate a return to normality.

***L'Autopsie Phénoménale De Dieu* is a rare record, even to Miasmah's high standards. Pepijn Caudron's experience with theatre feeds through the whole of the record and brings a particular narrative which, although pretty enigmatic, gives these compositions direction and purpose. This very mature and controlled record also shows Caudron as a truly gifted musician and sound artist, who can create and destroy atmospheres at will, and who may just have delivered Miasmah's best records to date.**

4.7/5

Title: **KRENG - L'autopsie phénoménale de Dieu**

Source: **Boomkat**
<http://www.boomkat.com/item.cfm?id=183644>

Publication date: June 2009

Shrouded in the mystery and the opaque, otherworldly quality we've come to expect from the consistently remarkable Miasmah imprint, this beguiling debut album has been wrecking our collective heads here in the office for some time. Pieced together from a plethora of unidentified samples, field recordings and found sounds, Kreng taps into a unique, almost indescribable corner of the musical universe that originates from, and proceeds to completely re-imagine, the world of music for film and theatre. The eleven pieces here were, indeed, originally made for a variety of theatre productions and retain that illusory quality that's so often associated with arts-based music, but without any of the site-specific pretension or impenetrability that you'd think goes hand in hand with this kind of material.

There's an intensely overbearing darkness to this work, covered by a dense thicket of layered drones and fuzzy sound recordings, but as each piece progresses narrow cracks begin to emerge, letting in shards of colour and light painted through fragments of jazz and classical music re-painted in shimmering, luxurious colours. It's very hard to think of any singular points of reference, but there are elements here that remind us of György Ligeti, Cliff Martinez, Moondog, Arvo Pärt, Arthur Lipsett, Deathprod, Bernard Herrmann and Dictaphone - while really sounding very little like any of them.

***L'Autopsie Phénoménale De Dieu* is an incredible, utterly mesmerising collection of pieces that we have little doubt will entice, seduce and terrify you in equal measure and, needless to say, comes to you with our highest possible recommendation. ESSENTIAL PURCHASE.**

Title: **KRENG - L'autopsie phénoménale de Dieu**

Source: **Pop Matters**
<http://www.popmatters.com/pm/feature/119315-part-2-handsome-furs-to-oneida/P1/>

Author: *Mark Newmark*

Publication date: 26. January 2010

***L'Autopsie Phénoménale de Dieu* ("The Phenomenal Autopsy of God") surpassed Svarte Greiner's *Kappe, Sunn 0)))*'s *Monoliths & Dimensions* and Mika Vainio's *Black Telephone of Matter* as the most revolting thing I heard all year. But it is *elegantly* revolting, like the labyrinthine corridors of a serial killer doctor in the time of the Dada movement.**

Belgium's Pepijn Caudron (Kreng) has worked as a score writer for theatre productions, and he brings his background with him for a chilling foray into electro-acoustic composition that twists modern classical in knots. Suggesting bile, bad drugs, and what it would be like to have someone perform only for you on an empty stage, *L'Autopsie*'s marriage of unknown samples (opera singers, orchestras, film dialogue) and live instrumentation conjures a space of familiar objects choked by blackness. It's a patchwork of sorts, consisting of tracks written for several different plays, where the miasma of death is the only real constant. It is also—despite its emphasis on cerebral qualities like hallucinatory experience—deeply emotional. I don't know what the woman on the phone is weeping about in "Meisje in Auto", but I feel for her as I hear the bad recording make her wet breathing palpable. And then, on the track following, the percussion hacks her to pieces. Now *that's* scary.

Title: **KRENG - L'autopsie phénoménale de Dieu**

Source: **Paperblog**
<http://www.paperblog.fr/2291133/kreng-l-autopsie-phenomenale-de-dieu/>

Publication date: 22. June 2009

Miasmah, label norvégien inconnu des masses, produit régulièrement des artistes échappant aux tendances ou aux influences actuelles. C'est le cas de Kreng, projet solo du belge Pepijn Caudron, qui, avant d'enregistrer cet album, composait pour du théâtre contemporain, en particulier pour les mises en scène glauques de la troupe belge Abattoir Fermé. Le style de Kreng est particulier, et nécessite une grande patience : il s'agit d'une musique ambiante électro-acoustique aux touches subtiles de classique et de free jazz. Ce disque fascinant par son titre et son ambiance s'écoute sans interruption, et s'avère être un véritable mystère. Les pistes, lentes et angoissantes, s'enveloppent d'un calme presque dérangeant, où des bruitages stridents vont et viennent, entrecoupés de mélodies incertaines au piano et au violon. L'Autopsie Phénoménale de Dieu semble finalement être un titre à la hauteur de l'œuvre ; on navigue entre des accusations de sorcellerie (Na de Sex), des mélodies sinistres et psychotiques, et des passages mélancoliques empruntés à Frédéric Chopin accompagnés de pleurs étouffés (Meisje in Auto). Des chants fantomatiques d'opéra surgissent çà et là, dans un univers coupé du temps : on est souvent plongé dans l'ambiance obscurantiste du Moyen-Âge, mais certains dialogues perdus et certaines sonorités restituent ce flou dans une angoisse plus actuelle. Les titres, eux, font référence au christianisme, à la mythologie grecque, à Shakespeare ou encore à la société moderne. Inutile de vous dire que ce disque à la sonorité presque irréaliste m'a laissé béat d'admiration.

8/10
